

УДК 821.161.2
Ц56

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Обережно!

Ненормативна лексика та фрагменти мовою окупантів!

- © Цибульська В. О.
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2024

© ТОВ «ФІЛЬМ Ю ЕЙ ПРОДАКШН»,
2024

ISBN 978-617-15-1122-4

РОЗДІЛ 1

Повний місяць ледь проглядав крізь химерні чорні хмари. Вони клубочилися, звивалися і, не в змозі його поглинути, наче сплітали величезний вінок навколо блідого обличчя нічного світила, даючи місячному сяйву щедро заливати примарним сяйвом прадавній ліс, де над самими вершечками покручених від старості дерев у німоті ширяла величезна зграя воронів.

Час незбагненним чином припинив звичний перебіг. Все навкруги затамувалося, заморозилося, немовби сама природа затримала подих в очікуванні чогось моторошного. Жоден звук не порушував нічну тишу, що повисла між небом та землею. Не було чути навіть власного дихання.

Вона не знала, як тут опинилася, навіщо прийшла в цей зловісний ліс, що простягав до неба голі зимові віти, чому вона стоїть серед дерев у довгій білій сорочці, перемазаній кров'ю. Намагаючись вгамувати серце, що шалено калатало, вона піднесла руки до грудей і раптом відчула під долонями

щось тверде... Кулон. Дивна прикраса на грубій шворці. Вона могла заприсягнутися, що в неї ніколи нічого такого не було, й тільки-но спробувала зібратися з думками та пригадати, як цей кулон міг потрапити до неї, як увагу привернули густі хмаринки туману, що застрягли проміж гілок голих та колючих кущів, схожих на кістляві пальці демонів. Забувши про кулон, вона підійшла ближче до чагарника. Хмаринки були пухнасті, увесь час рухалися, наче живі, й вона відчула незбагненне бажання погладити одну з них — так, ніби це було якесь звірятко. Простягнула руки й замерла — на її долонях була рясна кров, яка в місячному сьайві видавалася геть чорною.

Наче воронячим пір'ям, її обліпило шорстке відчуття власного безсилля і нікчемності, щедро перемішане зі страхом, яке в наступну мить розкололося різким незбагненим звуком.

Рвучко обернулася. Вдалині, серед дерев, виднівся ледь окреслений силует. Хто це був чи що то було, вона не змогла розпізнати. Примара раптом зникла, та за мить знову з'явилася, але набагато ближче, ніж до того, й нависла над нею.

Обличчя істоти годі було розгледіти — чи тому, що, на відміну від людини, була височенного зросту, чи тому, що взагалі його не мала. Довгий плащ, у який істота була вдягнена, наче мантія, м'якими складками спадав у неї за спиною.

Хотілося закричати, шаленим криком виштовхнути із себе страх, проте голос лише важким клубком ворочався в горлі. Вона відчула, як її затоплює жах, сковуючи тіло та позбавляючи життя, і не було на те ради.

Зацьковано роззирнулася. Скільки сягало око, навкруги панував морок глибокої ночі, але раптом десь далеко в лісовій гущавині зажеврив слабкий вогник.

Ноги самі щосили понесли її до світла, й вона побігла, легко пробираючись крізь густі кущі й перестрибуючи через повалені дерева. «Геть, геть від цього проклятого місця, — калатало серце, — ближче, ближче до життя». Проте дерева, наче навмисно, за кожним кроком поставали щільнішою стіною, й врешті поглинули блукаючий вогник. Але вона продовжувала мчати, і ніщо не могло її зупинити. Вона ніби розчинилася в цьому лісі, втративши усвідомлення власного «я», що колись звалося Оленою, втратила волю, розум, почуття... Лишилося тільки одне непереможне, осатаніле бажання вижити, видряпатися з безодні страху, повернутися до людей, до життя, якого завжди прагнула...

Серце наполегливо силкувалося вистрибнути з грудей, калатало так сильно й так гучно, що кожен його поштовх громом віддавався у вухах. Олена була змушена зупинитися, й, давши собі мить

перепочинку, раптом зрозуміла, що лісу навколо неї більше немає, чорні дерева зникли, й вона просто стоїть у дворі своєї дев'ятиповерхівки.

Важко дихаючи, Олена сторожко оглянулася на темряву, яка клубочилася позаду, перевела очі на сусідські вікна, з яких лилося затишне тепле світло. Все як завжди, як і безліч днів до того, мирно і спокійно. І, як завжди, самотня лампочка біля під'їзду, що кожного вечора розганяла дворову темряву...

«Боже, та це ж саме той блукаючий вогник! — схвильовано видихнула Олена. — Отже, все минулося»...

Вона полегшено повернулася, маючи намір піднятися додому, але раптом хтось іззаду вхопив її за шию. Кістляві пальці впилися в горло, стиснулися сильніше, готові зламати кістки. Олена відчула, як її ноги відриваються від землі, втрачаючи опору. Страх, який щойно минув, повернувся з новою силою, знову зазіхаючи на її життя.

Пальці величезної кістлявої лапи безжально стискалися все сильніше й сильніше, не даючи жодного шансу на порятунок. Ще мить — і все буде скінчено... На останньому подиху Олена спробувала розчепити смертельний зажим, пручаючись і звиваючись. Марно. Її свідомість швидко згасала разом із життям, що покидало її.

Та несподівано в останню мить шалений тиск припинився. Смертельна пелена відступила, пере-

творившись на білу мару без очей. Олена відчула помах її крил, що являли собою самі кістки.

Перед нею була Смерть.

Якийсь час вона ніби вдивлялася в Олену своїм безоким обличчям, потім простягнула руку до кулона на її шиї, але не зірвала, а так само піднесла до обличчя, ніби вивчаючи. Олена й собі подивилася на кулон — по ньому вився чудернацький візерунок. Вона точно знала, що цей узор, без сумніву, мав щось означати, але пригадати, що саме, їй було несила.

Раптом Смерть затисла кулон у кулаці, й одразу з-поміж її кістлявих пальців заструменіла кров. Безноса різко смикнула за шворку й зірвала підвісок з Оленої шиї. Різкий біль опоясав шию, посилюючись із кожною миттю. Олена задихалася від того болю, біль вивертав її та душив, наче зашморгом, й нарешті... змусив прокинутися.

Олена розплющила очі. Все ще перебуваючи у стані сонного паралічу, який завжди полишають по собі кошмари, вона безтямно дивилася на стінку навпроти ліжка, досі борсаючись у страху, й чудовисько все ще заглядало їй в очі та полювало на кулон.

Переборюючи хворобливу залякність, вона помацала шию — жодних прикрас на ній не було. Олена полегшено видихнула й, остаточно повернувшись до реальності, обвела поглядом спальню, залиту вранішнім сонцем.

* * *

Коли в її житті з'явився Андрій, вони вже разом робили ремонт — обирали дизайн, сперечалися про колір та матеріали. Лише спальня залишилася такою самою, якою Олена бачила її у мріях, — затишною кімнатою, в якій не було нічого зайвого й в якій обов'язково майоріли на підвіконні численні живі квіти в горщиках.

Олена ковзнула поглядом по фото, що висіло навпроти ліжка: на ньому вона обіймала свого Андрія, стоячи на пірсі, а позаду них котило хвилі тепле Азовське море. Андрій, вдягнутий у військовий кітель, тримає в руках маленького песика, дивиться на Олену закоханими очима та усміхається.

Якби не ота історія з песиком, вони, напевно, так ніколи й не познайомилися б.

...Проходжуючись ринком, Олена натрапила на ряд, де продавали домашніх тваринок, — рибок, папужок, кошенят та цуциків. І якщо папужки, а особливо рибки, не надто голосно заявляли про своє існування, то маленькі хутрянні створіння відчайдушно скавчали і нявкали та мерзлякувато тулилися одне до одного, викликаючи гостре бажання купити їх усіх разом.

Олена зупинилася біля кошика, з якого скавчання лунало найголосніше. Виявилось, що там було

лише одне мале руденьке цуценятко. У нього навіть ще як слід не розкрилися оченята, й мордочка безпомічно тицялась у шматок махрового рушника, що слугував підстилкою.

Олена потягнулася по гаманець.

— А хочете, я вам його подарую? — почувся поруч приємний баритон.

Вона підвела очі. Біля неї стояв високий гарний хлопець у шкіряній куртці. Суворий погляд темних очей, широкі плечі, впевнена постава. Олена несамохіть подумала, що йому дуже личитиме військова форма і, як невдовзі виявилось, не помилилася.

І молодий чоловік, не рахуючи, протягнув гроші продавцеві.

— Дядьку, що ви робите?! — зі сльозами в голосі вигукнув хлопчик, що раптом виник між ним та продавцем.

— Що таке? — здивувався парубок у шкіряній куртці.

— Я, я його купую! Я по гроші бігав. От! — Хлопчик вийняв зім'яті купюри та простягнув їх продавцю: — Ви мені обіцяли, що нікому не продасте!

— Ану, відійди! — прикрикнув на нього хазяїн цуцика. — Ти спізнився, зрозуміло? Швидше треба було думати!

Хлопчик похнюпився, шморгнув носом.